

koos! Kõik linna rahwast, näggujas riides, sured härrad ja prauad; küll tallupoegi, mustas walmannis, mõnnel weel kollased sapad jalgas, mõnnel wannad pastle räbballad; keige ennam weel linna koli poisja, ramatud kaenta al, piiks ja pääks, naggu warblasjed nabra lallal. Ei tea kust neid leif lahti lastud, ja ei sa jalga ligutada, nemmad risjaks ees. Mõnni päästi kelm tõmmab wantre nuffi pulga eest ärra, et rattas asfiga ennam kollo ei leppi, kui ajama akkad, waid omma teed suisja eddasi jõuab, meest tahha teiste tüllits te peäle jättes. Ja sedda naero ja öiskamist, mis siis kuulda, et enneselle kippub naer peäle. Noh, mis nüüd Kustas ja Zuhhan laadal tewad? Soab nähha, kumb neist terrasem ja mõistlikum on. Zuhhan ütles Kustassele: kule wend, mis meie ühhe koghõ peäl siin tulkume? wöttame lätte, rakendame hobbosjed ümber; lasj' wanna wallali förwas trawida ja seame tätku aiste wahhele. Wat' egga se wanna krouni ei suda meid ärra sõita, ja sõita on tarwis, mis meie muido laadal olleme? Kustas põlgas selle nõu hopis ärra, wastates: mis se sõitminne tähhendab? Täf on tulline, tulles aeg, ta pillutab, ehk meie murrame wantre asjid purruks. Sa nääd, surem hull laadalessi on joppastand, et ei märka te peält ärra miina; wata kui nad seäl seggaminni lähwad, minne ar-ruta neid ühhest ärra. Jä sinna ogga seia wantre

jure, minna lähhen ja otsin miima hobbuste seast ühhe wälja, ja toon ta seia. Sõidame siis, et nähha same, mis ellukas ta on. Rustas läks, Zuhhan jäi wantre jure. Üritesse aja pärrast kihutas üks kaddaka saksja modi mees, kaunis uhhe korw-wantrega, omma kõlpjalla raudja Zuhhani lähhedalle ja palkus külla rahwale ümberringi ter-wist. „Noh, küllamehhed, mis teie siin tulkute, eks te sa kauplema!“ nenda löugutas kaddaka saks ülle keige laada. Zuhhan astus liggemalle, et raudjaga tuttawaks saaks. Agga küll se on üks wanna kõrrend, mõtles Zuhhan ommas meles, ja nä kudda ta nurjatu loma pea üllesse kruind, nenda et ninna otselohhe päästi wasto taewast. Mis ta sellejugguse kondipurruugu laadale tulnud; se ep kõlba ennam tatralegi. Kaddaka saks pöras seddamaid silma Zuhhani tätku peäle, kergitas hobbose pealmist mokka, ja hammastest aasta arro ärra tundes, küssis ta Zuhhani käest: kas lustib wõido sõita? Zuhhan panni sedda küssimist pah-haks, ja pöras linna watrelle selga. Ei linna watter pand sedda tähhele, waid tikkus liggemalle ja ütles Zuhhanille: ärra häbbene kulla luppulenne, ja nääd, et ma sulle head kaupa palkun; kui sa mo ette jõuad, siis maksan ma sulle kümme pud-delid õllut ja ni paljo wiina, kui sa tahhad; agga kui minna wõidan, siis pead sa mulle üks puddel õllut maksma. Kas se polle sinno kohta tullus